

ret og Balgbarhed til vore lovgivende Forsamlinger og til de kommunale Raad, ogsaa disse ere betingede af, at de vedkommende have Indfødsret. Endelig kommer som det sidste Led i den Række af Lovgivningsarbejder, som sætte Indfødsret som en Betingelse, Fattigloven og Alderdomsforsørgelsesloven. Det blev altsaa nødvendigt og var ogsaa naturligt, at man, naar man saaledes forbrede Indfødsret som Betingelse for Erhvervelse af en hel Del for fremmede dog ret naturlige Rettigheder og Stillinger her i Landet, afveg fra de skarpe og strenge Betingelser, som „Indfødsretten“ indeholder.

Jeg fremhæver altsaa for at accentuere, hvilken overordentlig Betydning man i 1849 tillagde Erhvervelsen af denne Ret, Indfødsretten, kun dette, at man ikke længere vilde betro Administrationen Meddelelsen deraf; man forbeholdt selve Lovgivningsmagten at gøre det. Nu bliver Spørgsmaalet jo altsaa dette, om man dog alligevel med Anerkendelse af, at man selvfølgelig maatte gaa noget videre med Hensyn til de Betingelser for Erhvervelsen af Indfødsret, som „Indfødsretten“ har opstillet, ikke i Virkeligheden snart er kommen for vidt. Jeg skal, naar Udvalget har udtalt sig i alt Fald tvivlende derom, bemærke, at det er et Flertal i Udvalget, som nærer Betænkelse i denne Retning, og jeg maa altsaa forbeholde det cerede Mindretal at fremkomme med sine Bemærkninger imod det, som jeg i denne Henseende har fremført. Det er dog et stort Spørgsmaal, om man egentlig kan sige, at den danske Stat handler fuldkommen forvarligt og i alt Fald ikke gaar videre end strengt nødvendigt, naar man nu gaar til at meddele Indfødsret i et saa stort Omfang, som det hidtil har været Tilfældet; og det bliver saa meget mere berettiget at nære Tvivl derom, som vi jo i det hele her i Landet vise en stor Liberalitet over for fremmede. Vi lægge dem ingen Hindringer i Vejen for at komme herind i Landet og søge Erhverv, og naar de have opholdt sig her i 5 Aar, ville de ogsaa under væsentlig de samme Betingelser som de indfødte kunne erholde Borgerkab og derved drive Næring i større Omfang. Vi have i alt Fald den Bestemmelse i vor Grundlov, at enhver, der ikke kan ernære sig og sine, har Krav paa at faa den fornødne Hjælp af det offentlige. Det gælder om fremmede, som det gælder om indfødte. Der er altsaa ingen fremmed, der er kommen herind i Landet, der saaledes, som det vistnok er Tilfældet i andre Lande, naar de komme i Trang, ikke have samme Afgang som de indfødte til at søge de offentlige Au-

toriteter og faa Hjælp derfra. Vi have endogsaa været saa liberale, at de fattige, som, før den ny Fattiglov kom, 5 Aar uafbrudt havde boet i samme Kommune, erhvervede Forsørgelsesret i den og altsaa uden videre kunde henvende sig til den Myndighed, som havde med den Slags Sager at gøre i den Kommune, hvor vedkommende boede, og faa den fornødne Hjælp. En anden Sag er det jo, at det ikke er udelukket, at man, selv efter at en saadan Person havde erhvervet Forsørgelsesret i en Kommune, var berettiget til, hvis denne Trang var vedvarende, at forlange vedkommende hjemsendt til sit Fødeland. Men ogsaa denne Ret har man i den nugældende Lovgivning indskrænket, navnlig lige over for Svenskere, hvoraf der jo er flest fremmede her i Landet, idet der, naar en svenst Underfaat har været 12 Aar her i Landet, overhovedet slet ikke kan være Tale om Hjemsendelse. Det forekommer mig altsaa at være fuldt berettiget, naar Udvalgets Flertal er af den Mening, at der egentlig ikke ved Spørgsmaalet om Indfødsrets Meddelelse er saa jærlig stor Anledning for os til at gaa langt ud over, hvad jeg er overbevist om er Tilfældet i andre Lande, at den Stund vi paa saa mange andre Omraader behandle fremmede, der ere og komme her ind i Landet, med stor Humanitet. — Det, som efter vor Mening afgiver den hyppigste Anledning, hvorfor der nu søges Indfødsret af en hel Mængde, til Dels i meget smaa Aar værende, gamle Personer, er selvfølgelig den ny Lov om Alderdomsunderstøttelse, thi det har jo, det kan jeg ikke nægte, sine Behageligheder at faa den Understøttelse, som ikke bliver nægtet vedkommende af det offentlige selv uden Indfødsret, at faa den paa samme Maade som de indfødte, faa den maaste lidt rigeligere, end den vilde flyde i Tilfælde af, at det var Fattighjælp, og i hvert Tilfælde faa den paa saadanne Vilkaar, at der derved ikke lægges noget Vaand enten paa den personlige Frihed eller paa vedkommendes Rettigheder i politisk og kommunal Henseende. Men det vil dog for os alligevel blive et Spørgsmaal, om egentlig ikke den Gave, som Lovgivningsmagten gav ved Loven om Alderdomsunderstøttelse af 9de April 1891, naturlig burde være indskrænket til vore egne Underfaatter.

Det er nu altsaa vore Betragtninger, at hvis man fortsætter paa den Vej, som man nu er inde paa, at vi hvert Aar faa 2—300 Personer, hvoraf utvivlsomt de allerfleste straks efter, at Indfødsretten er meddelt dem, ville gaa over til at begære i alt Fald Alderdomsunderstøttelse, da paalægger